DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 30 września 1961 r. Nr 16 Poz. 80 — 84

TREŚĆ:

Zarządzenia Ministra:

Okólnik Ministra:

Pisma okólne Ministerstwa:

80.

ZARZĄDZENIE nr 185 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 1 września 1961 r.

w sprawie zasad tworzenia i wykorzystywania funduszu dyspozycyjnego

(znak: FE/3/1300/61)

W związku z przepisem § 4 uchwały nr 247 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1960 r. w sprawie tworzenia i wykorzystywania funduszu dyspozycyjnego oraz w związku z utworzeniem w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych nowych zjednoczeń zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepis § 2 ust. 2, pkt. 2), lit. c) i d) zarządzenia nr 241 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 31 października 1960 r. w sprawie zasad tworzenia i wykorzystywania funduszu dyspozycyjnego w jednostkach podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB nr 18, poz. 103) otrzymuje brzmienie następujące:

„c) w Bydgoskim, Gdańskim i Wrocławskim Zjednoczeniu Budownictwa oraz w Zjednoczeniu Biur Projektów Budownictwa — po zł 15.000.—

d) w Białostockim, Kieleckim, Koszalińskim, Lubelskim, Olsztyńskim, Rzeszowskim, Szczecińskim i Zielonogórskim Zjednoczeniu Budownictwa oraz w Zjednoczeniu Budowy Pieców Przemysłowych — po zł 10.000.—"

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1961 r., a w stosunku do Zjednoczenia Biur Projektów Budownictwa — od dnia 1 lipca 1961 r.

MINISTER
M. Olewiński

81.

ZARZĄDZENIE nr 193 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie wzmocnienia służb energetycznych w jednostkach budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych

(znak: MT-9-10/8-66/61)

W wykonaniu uchwały nr 36/61 Rady Ministrów z dnia 19 stycznia 1961 r. w sprawie wzmocnienia służb energetycznych w resortach przemysłowych i postanowień pisma okólnego nr 74 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1961 r. w sprawie ramowych wytycznych o organizacji służb energetycznych w resortach przemysłowych oraz mając na celu zwiększenie gospodarności zakładów przemysłowych i budów w zakresie zużycia paliw, energii elektrycznej i cieplnej, jak również mając na uwadze podstawowe znaczenie zagadnień energetycznych dla rozwoju techniki, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Z dniem 1 października 1961 r. tworzy się w Departamencie Mechaniki, Energetyki i Transportu sta-

nowisko Głównego Energetyka Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych równorzędne ze stanowiskiem wicedyrektora departamentu.

2. Główny Energetyk Ministerstwa pełni równocześnie funkcję Zastępcy Pełnomocnika Ministra do spraw paliw i energii.

3. Dyrektor Departamentu Organizacyjno-Administracyjnego oraz Dyrektor Departamentu Kadr w porozumieniu z Dyrektorem Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu dokonają według wytycznych Kierownictwa resortu w terminie do dnia 1 października 1961 r. niezbędnych uzupełnień etatowych Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu.

4. Główny Energetyk referować będzie na posiedzeniach Kolegium Ministerstwa co najmniej dwa razy w roku sprawy dotyczące stanu gospodarki energetycznej i paliwowej w resorcie.

§ 2. 1. Dyrektorzy zjednoczeń (zarządów) ustalą na podstawie ramowych wytycznych, stanowiących załącznik do zarządzenia*), wytyczne branżowe dla przedsiębiorstw i zjednoczenia (zarządu), uwzględniające potrzeby i warunki działalności danej branży.

2. Dyrektorzy zjednoczeń planu centralnego określone w ust. 1 wytyczne branżowe przedłożą w terminie do dnia 20 października 1961 r. w Departamencie Mechaniki, Energetyki i Transportu do uzgodnienia.

3. Dyrektorzy zjednoczeń (zarządów) planu terenowego w terminie do dnia 30 października 1961 r. zatwierdzą wytyczne branżowe określone w ust. 1 i prześlą je do wiadomości do Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu.

4. Zatwierdzone wytyczne dyrektorzy zjednoczeń (zarządów) wprowadzą w życie w ciągu 4 tygodni po zatwierdzeniu.

§ 3. 1. Dyrektorzy Zjednoczeń: Przemysłu Cementowego, Przemysłu Wapienniczego i Gipsowego, Przemysłu Szklarskiego, Przemysłu Ceramiki Budowlanej i Przemysłu Ceramicznego utworzą w Zjednoczeniach Wydziały Głównych Energetyków podporządkowane bezpośrednio zastępcy dyrektora do spraw technicznych (naczelnemu inżynierowi).

2. W celu stworzenia realnych warunków właściwego wykonywania zadań w zakresie gospodarki energetycznej, dyrektorzy zjednoczeń (zarządów) zapewnią komórkom zajmującym się zagadnieniami energetyki niezbędną ilość etatów oraz właściwą pod względem kwalifikacji obsadę.

§ 4. Dyrektorzy zjednoczeń (zarządów) będą wnosić na posiedzenia kolegium zjednoczeń co najmniej dwa razy do roku sprawozdania ze stanu gospodarki energetycznej i paliwowej nadzorowanych przedsiębiorstw (zakładów).

§ 5. 1. Tworzy się z dniem 1 listopada 1961 r. Pracownie Ekonomiki Procesów Energetycznych w Instytucie Przemysłu Materiałów Wiążących, Instytucie Szkła i Ceramiki oraz zobowiązuje się dyrektora Instytutu Organizacji i Mechanizacji Budownictwa do utworzenia takiej pracowni. Zakres działania tych pracowni obejmuje prace badawcze nad racjonalnym i oszczędnym użytkowaniem energii elektrycznej i cieplnej w zakładach przemysłowych i na placach budów.

2. Dyrektor Zjednoczenia Przemysłu Cementowego oraz dyrektorzy: Instytutu Szkła i Ceramiki i Instytutu Organizacji i Mechanizacji Budownictwa uzgodnią szczegółowy zakres działania i liczbę etatów komórki organizacyjnej, o której mowa w ust. 1, z Departamentem Mechaniki, Energetyki i Transportu oraz Departamentem Techniki.

§ 6. Zobowiązuje się dyrektorów zjednoczeń (zarządów) i instytutów do przestrzegania zasady, aby wynagrodzenia pracowników służby energetycznej nie były niższe od wynagrodzenia równorzędnych pod względem kwalifikacji, stażu pracy i zajmowanego stanowiska pracowników pionu produkcyjnego lub technologicznego.

§ 7. Wykonanie postanowień niniejszego zarządzenia nie może spowodować przekroczenia funduszu płac oraz limitu etatów i zatrudnienia przyznanych na 1961 r.

§ 8. Za wykonanie postanowień zarządzenia odpowiedzialni są dyrektorzy zjednoczeń (zarządów) podległych i nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz innych jednostek wymienionych w zarządzeniu, którzy składać będą Ministrowi sprawozdania z wykonania odnośnych zadań w terminie 14 dni po ich wykonaniu.

§ 9. Nadzór nad wykonaniem niniejszego zarządzenia porucza się Podsekretarzowi Stanu inż. Władysławowi Kopciowi.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 września 1961 r.

MINISTER
M. Olewiński

---

*) ramowe wytyczne rozesłane zostały zainteresowanym.

82.

OKÓLNIK nr 24 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 30 września 1961 r.

w sprawie wykonywania orzeczeń sądowych.

(znak: GM/2/9-12/46/61)

Okólnik nr 101 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 maja 1952 r. w sprawie wykonywania orzeczeń sądowych przez urzędy, instytucje państwowe oraz jednostki gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr A-67, pz. 1025) nakłada obowiązek bezzwłocznego wykonywania prawomocnych lub zaopatrzonych rygorem natychmiastowej wykonalności orzeczeń sądowych zasądzających świadczenia na rzecz obywateli oraz zaleca nie dopuszczać do procesów w sprawach, w których wynik jest z góry przesądzony

na niekorzyść zakładu pracy. Okólnik reguluje ponadto tryb postępowania w tych sprawach i zobowiązuje do prowadzenia kontroli czy zalecenia okólnika są stosowane.

Z analizy zgłaszanych do Ministerstwa skarg wynika, że niektóre podległe jednostki nie wykonywują bądź opóźniają wykonanie prawomocnych lub zaopatrzonych rygorem natychmiastowej wykonalności orzeczeń sądowych oraz uchylają się od podjęcia słusznej lecz niekorzystnej dla zakładu pracy decyzji w sprawach ze stosunku pracy, pozostawiając rozstrzygnięcie sądowi. W szczególności dotyczy to roszczeń pracowników o należności za pracę oraz z tytułu rozwiązania umowy o pracę w trybie przepisów dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. nr 2, poz. 11).

Biorąc powyższe pod uwagę polecam dyrektorom jednostek organizacyjnych przypomnienie pracownikom odpowiedzialnym za wykonanie orzeczeń sądowych obowiązku ścisłego stosowania się do dyspozycji Prezesa Rady Ministrów zawartych w okólniku powołanym na wstępie oraz zagrożenie, że winni nieprzestrzegania będą pociągani do odpowiedzialności.

MINISTER
M. Olewiński

83.

PISMO OKÓLNE nr 20 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 22 czerwca 1961 r.

w sprawie sposobu opracowywania wniosków o ustalenie lub zmianę cen oraz wzoru decyzji o ustaleniu ceny.

(znak: FE-2/13/43/61)

W wykonaniu postanowień § 7 okólnika nr 14 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 16 maja 1961 r. w sprawie właściwości w zakresie ustalania cen zbytu i detalicznych (Dz. Urz. MBiPMB nr 12, poz. 60) oraz w celu usprawnienia postępowania przy ustalaniu cen, Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Finansowo-Ekonomiczny podaje:

— dane, które powinien zawierać wniosek o ustalenie ceny na wyrób nowej produkcji lub zmianę ceny obowiązującej,

— wzór decyzji o ustaleniu ceny, wydawanych przez dyrektorów zjednoczeń uprawnionych do ustalania cen, stanowiący załącznik nr 1 do pisma okólnego.

1. Wniosek o ustalenie lub zmianę ceny powinien zawierać następujące dane:

1) nazwę wyrobu i jednostkę miary,

2) opis wyrobu z podaniem cech charakterystycznych (oznaczenie obowiązującej normy państwowej, resortowej lub tymczasowych zakładowych warunków technicznych zatwierdzonych przez zjednoczenie lub zarząd, w miarę potrzeby z dołączeniem rysunków technicznych, fotografii, próbek lub wzorów itp.),

3) opis zastosowania wyrobu (należy wymienić również artykuły o ustalonych cenach, z podaniem tych cen, mające to samo lub zbliżone zastosowanie, np. przy wniosku o ustalenie ceny na płytki podłogowe lastrico należy powołać płytki terrakotowe, ksylolitowe itp.),

4) zwięzły opis sposobu (procesu) produkcji,

5) datę uruchomienia produkcji i przewidywany okres rozruchu,

6) rodzaj produkcji (ciągła — na skład, wykonywana wyłącznie na zamówienia),

7) ilość produkcji w skali rocznej,

8) informacje:

a) czy przewiduje się sprzedaż dla odbiorców opłacających cenę detaliczną, (tzw. odbiorców rynkowych),

b) czy wyrób objęty wnioskiem jest produkowany przez przedsiębiorstwa podległe innym resortom lub przez przedsiębiorstwa przemysłu terenowego albo spółdzielczego oraz jaki procent stanowi ta produkcja w stosunku do ilości produkcji podanej w pkt 7),

c) czy cena zbytu lub cena detaliczna na dany wyrób była już kiedyś zatwierdzona, przez kogo, w jakim cenniku została zamieszczona i czy obecnie obowiązuje,

9) opinię głównych odbiorców co do wysokości wnioskowanej ceny zbytu,

10) wysokość jednostkowego kosztu własnego powiększonego o zysk, z dołączeniem kalkulacji podpisanej przez dyrektora, głównego księgowego i dyrektora technicznego (kierownika produkcji);
do wniosku o ustalenie ceny na wyrób nowy dołączyć należy jednostkową kalkulację wstępną (koszty planowane), do wniosku o zmianę ceny — kalkulację wynikową z ubiegłego okresu miarodajnego dla uzasadnienia wniosku o ustalenie ceny,

11) wysokość proponowanej ceny zbytu i detalicznej za jednostkę miary z uwzględnieniem ewentualnego podziału na gatunki (klasy), warunki dostawy przy proponowanej cenie zbytu (franco, loco), rodzaj opakowania, z zaznaczeniem czy wartość opakowania została wkalkulowana do ceny zbytu,

12) przy wnioskach o obniżenie ceny zbytu lub detalicznej — zestawienie kształtowania się zapasów (ilościowo) wyrobu, którego wniosek dotyczy, u producentów oraz w jednostkach handlowych, w okresach kwartalnych na przestrzeni roku poprzedzającego złożenie wniosku,

13) stopień wykorzystania zdolności (mocy) produkcyjnej przedsiębiorstwa w stosunku do artykułu objętego wnioskiem; dane te mają zastosowanie przy

artykułach nowoprodukowanych niewprowadzonych jeszcze do obrotu;
chodzi o wpływ kosztów stałych na wysokość kosztu własnego w pierwszym okresie produkcji, kiedy zdolność produkcyjna nie jest jeszcze w pełni wykorzystana.

2. W przypadku, gdy nie wszystkie dane, o których mowa w ust. 1 dotyczą danego wyrobu, należy w odpowiednim punkcie wniosku zamieścić wzmiankę, np. we wniosku o zmianę ceny należy przy pkt 5), dotyczącym daty uruchomienia produkcji i przewidywanego okresu rozruchu, napisać „bezprzedmiotowy".

Jeżeli wnioskodawca nie posiada ścisłych danych w sprawach poruszonych w pkt 7 i 8 lit. a) i b), powinien podać dane orientacyjne.

Np. w pkt 8) lit. a) nie chodzi o to czy artykuł objęty wnioskiem będzie wprowadzony do obrotu rynkowego, o czym wnioskodawca może nie wiedzieć, ale o to czy ze względu na swoje właściwości nadaje się do obrotu rynkowego i czy wskutek tego równocześnie z ceną zbytu należy ustalić również cenę detaliczną, aby w przyszłości nie składać odrębnego wniosku o ustalenie ceny detalicznej.

3. Niezależnie od danych, przewidzianych w ust. 1, wnioskodawca powinien podać we wniosku inne jeszcze okoliczności, które uważa za istotne dla ustalenia ceny.

4. Załączone do wniosku o ustalenie ceny kalkulacje powinny być możliwie najbardziej wyspecyfikowane.

Przy takich pozycjach jak surowiec, paliwo, płace itp. należy podawać ilość zużytych jednostek, przyjętą do kalkulacji i cenę jednostkową. Przy pozycjach, których wysokość oblicza się w formie narzutu (np. koszty ogólnozakładowe) podawać należy stawkę procentową narzutu i podstawę jego obliczenia.

5. Wnioski o zatwierdzenie lub zmianę ceny wraz ze wszystkimi załącznikami nadsyłać należy w dwóch egzemplarzach, nie później niż na dwa miesiące przed planowanym terminem wejścia w życie proponowanych cen.

Do wniosków o zmianę cen tak zaopatrzeniowych, jak detalicznych należy, stosownie do wymagań Państwowej Komisji Cen, dołączać uzasadnienie liczbowe według wzoru podanego w załączniku nr 2.

6. Zasady podane w piśmie okólnym mają zastosowanie do wniosków o ustalenie lub zmianę ceny, nadsyłanych do Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departamentu Finansowo-Ekonomicznego oraz do wniosków, dotyczących ustalania cen przez dyrektorów zjednoczeń, posiadających uprawnienia do ustalania cen — poczynając od 1 sierpnia 1961 r.

Równocześnie traci moc pismo okólne nr 48 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 listopada 1959 r. w sprawie wzoru wniosku o ustalenie lub zmianę ceny za wyroby i opłat (taryf) za usługi (Dz. Urz. MBiPMB nr 22, poz. 126) w zakresie cen na wyroby.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
wz. Fr. Brzeski

Załącznik nr 1 do pisma okólnego nr 20 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 czerwca 1961 r.

Stempel Zjednoczenia

....
(nazwa przedsiębiorstwa wnioskującego ustalenie ceny)

....
(adres przedsiębiorstwa)

data . . . . . . znak . .

DECYZJA nr

z dnia . . . .

w sprawie zatwierdzenia cen zbytu na . . . . . .
(określić grupę towarową)

Na podstawie zarządzenia nr 59 Państwowej Komisji Cen z dnia 22 listopada 1958 r. w sprawie przekazania Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych uprawnień do ustalania cen zbytu (Biuletyn P.K.C. nr 35 z 1959 r.) oraz zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie trybu ustalania cen na wyroby i opłat (taryf) za usługi (Mon. Pol. nr 19, poz. 86) i okólnika nr 14 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w sprawie właściwości w zakresie ustalania cen zbytu i detalicznych z dnia 16 maja 1961 r. (Dz. Urz. MBiPMB nr 12, poz. 60)

zatwierdzam

cenę zbytu na warunkach franco wagon stacja odbiorcza na:

1) (nazwa wyrobu) . . . . . . w wysokości zł . . . .

za (podać jednostkę miary)

2)

....

Zatwierdzona cena dotyczy wniosku z dnia . . . .i obowiązuje od . . . .

Jednocześnie zobowiązuję . . . .

do przedłożenia wynikowej kalkulacji kosztów produkcji

(wymienić wyroby) . . . .

za okres kwartału w terminie do dnia . . . .

DYREKTOR ZJEDNOCZENIA

Do wiadomości

Jednostki wymienione w § 7 ust. 3 okólnika nr 14/61

Załącznik nr 2 do pisma okólnego nr 20 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 czerwca 1961 r.

SKUTKI ZMIAN CEN

L.p.	Asortyment	Gatunek	Jedno tka miary	Ilość produkcji wg planu rocznego (T.P.F.)				Koszt jedn. w zł.*)	Wartość produkcji wg kosztów własnych w tys. zł		Cena zbytu w złotych na jednostkę miary		Wartość produkcji ogółem wg cen zbytu w tys. złotych				Cena det. w złotych na jedn. miary		Wartość produkcji na cele rynkowe wg cen detalicznych w tys. złotych				Stan remanentów			
				na rok		od proponowanej daty zmiany cen do końca roku							na rok		na okres od proponowanej daty zmiany cen do końca roku				na rok		na okres od proponowanej daty zmiany cen do końca roku		ilość remanentów		wartość remanentów wg cen zbytu w tys. zł	
																							na szczeblu		na szczeblu	
				ogółem	w tym rynek	ogółem	w tym rynek		na rok	na okres od propon. daty zmiany cen do końca roku	dotychczasowa	proponowana	dotychczasowa	proponowana	dotychczasowa	proponowana	dotychczasowa	proponowana	dotychczasowa	proponowana	dotychczasowa	proponowana	zbytu	hurtu	zbytu	hurtu
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27

*) podać jaki — planowany na okres .... bądź wynikowy za okres ....

84.

PISMO OKÓLNE nr 28 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 20 września 1961 r.

w sprawie prawidłowego zorganizowania w przedsiębiorstwach kontroli wydawania poza przedsiębiorstwo składników majątkowych.

(znak: KR—I/D-100/61)

W związku ze stwierdzonymi uchybieniami w zakresie wystawiania i obiegu dokumentów dotyczących wydawania poza przedsiębiorstwo (zakład, plac budowy, magazyn centralny) materiałów, wyrobów i innych rzeczowych składników majątkowych, a także z brakiem należytej organizacji systemu kontroli na tym odcinku, podaje się następujące wytyczne dla prawidłowego zorganizowania kontroli wydawania przez przedsiębiorstwo składników majątkowych:

1. Kontrola wydawania poza przedsiębiorstwo składników majątkowych stanowi integralną część ogólnego systemu kontroli wewnętrznej w przedsiębiorstwie, a obowiązek zorganizowania tej kontroli, jak również nadzór nad sprawnym i skutecznym jej działaniem należy, w myśl uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Pol. nr 58, poz. 278), do głównego księgowego.

2. Kontrola wydawania poza przedsiębiorstwo składników majątkowych powinna chronić przed kradzieżą pozostające w dyspozycji przedsiębiorstwa mienie, przez właściwe udokumentowanie wydawanych poza przedsiębiorstwo składników majątkowych i równoczesne przestrzeganie dysponowania nimi wyłącznie przez osoby upoważnione do tego przez dyrekora przedsiębiorstwa.

3. Materiały, wyroby i inne rzeczowe składniki majątkowe wydawane poza teren przedsiębiorstwa powinny być kontrolowane przez osoby (strażników, portierów) upoważnione do tego przez dyrektora przedsiębiorstwa.

4. Dokumentem upoważniającym do wydania poza przedsiębiorstwo rzeczowych składników majątkowych powinna być w zasadzie przepustka, będąca drukiem ścisłego zarachowania (symbol A-47 formularza ujednoliconego), która oprócz danych ogólnych jak data, nazwa zakładu lub budowy, nazwisko osoby pobierającej, powinna określać nazwę i ilość wydanych składników majątkowych oraz rodzaj i numer dowodu rozchodowego, stanowiącego podstawę wystawienia przepustki.

Przepustki powinny być ewidencjonowane w specjalnym dzienniku (druk ujednolicony o symbolu A-50) i przechowywane przez okres dwóch lat zgodnie z przepisem § 102 ust. 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. nr 102, poz. 128).

Zamiast przepustki można również stosować jako dowód wydania składników majątkowych poza przedsiębiorstwo kopię dowodu rozchodowego materiałów i wyrobów (Wz) lub kopię faktury. Dowody te należy wówczas zaopatrzyć każdorazowo w pieczątkę: „zezwala się na wydanie”.

5. Specjalna instrukcja wewnętrzna przedsiębiorstwa powinna podać do wiadomości nazwiska i wzory podpisów osób upoważnionych do wystawiania i podpisywania przepustek lub używania pieczątki, o której mowa w ust. 4.

Podpisywanie przepustek (pieczętowanie dowodów) nie może być zlecone osobom materialnie odpowiedzialnym za przechowywanie składników majątkowych, w szczególności magazynierom.

6. Zadaniem osób sprawujących kontrolę przy wyjeździe lub wyjściu (brama) z terenu przedsiębiorstwa jest sprawdzenie zgodności, rodzaju i ilości wywożonych lub wynoszonych składników majątkowych, jak również sprawdzenie czy przepustkę podpisała osoba do tego upoważniona.

Na dowód dokonanej kontroli osoba kontrolująca wpisuje datę przepuszczenia wywożonych (wynoszonych) składników majątkowych poza teren przedsiębiorstwa i podpisuje przepustkę, a następnie unieważnia ją (np. w formie pieczątki „x”).

Osoby sprawujące kontrolę przy wyjściu wpisują zrealizowane przepustki (zastępcze dowody wydania) do prowadzonej w tym celu kontrolki (książki przychodu i rozchodu) chronologicznie i zdają je właściwej komórce organizacyjnej bieżąco, następnego dnia, za pokwitowaniem w tejże kontrolce.

7. Kontrola zrealizowanych przepustek polega na sprawdzeniu ich kompletności (nieprzerwanej numeracji bieżącej w obrębie komórek wystawiających), a przede wszystkim na zbadaniu legalności wydania określonego składnika majątkowego, tzn. na porównaniu danych zrealizowanej przepustki z dokumentem źródłowym, będącym podstawą jej wystawienia.

8. Sposób przechowywania zrealizowanych przepustek (zastępczych dokumentów wydania) może polegać na odkładaniu ich w kolejności bieżących numerów, dołączaniu do kopii w bloczku, przekazywaniu księgowości materiałowej, dołączaniu do dowodów Wz itp., w zależności od ustalonej organizacji wewnętrznej przedsiębiorstwa.

Zapisane grzbiety bloczków przepustek powinny być przekazywane komórce prowadzącej ewidencję wydawanych bloczków.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Wojciechowski

SPROSTOWANIE

W Dzienniku Urzędowym nr 12 z dnia 20 lipca 1961 r. na stronie 5, w Komunikacie II, prawa kolumna, poz. 3 po wyrazach „z siedzibą w Warszawie”; należy dodać wyrazy: „Przedsiębiorstwo Instalacji Sanitarnych Budownictwa Warszawa z siedzibą w Warszawie”.

Zakł. Graf. „Tamka”, W-wa. Nakł. 8700+25 egz. Zam. 2345/61. S-31.